

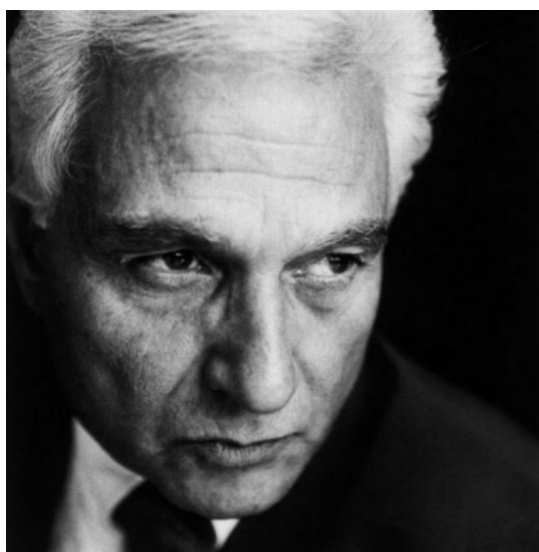
Derridova dekonštrukcia jazyka a tradičného obrazu sveta

25. marca 2021 ✝ Cirkev ✝ Rodný jazyk

pokračovanie I. časti – **Jazyk ako posledný nepriateľ revolúcie - snahy ľavicových liberálov o zničenie nemenného Rádu v jazyku**

Faktu potreby stabilného pojmového aparátu, na odkrývanie Rádu sveta, šírenie Evanjelia a Božieho Zjavenia, sú si vedomí nielen tí, ktorým o toto odkrývanie Rádu ide, ale aj tí, ktorí tento Rád nenávidia. Jazyk pre nich predstavuje jednak poslednú baštu hierarchie a poriadku, ale z hľadiska metafyzického za jeho poriadkom oprávnene rozpoznávajú (či už vedome alebo podvedome) kresťanstvom zavŕšený a definitívne vysvetlený antický pojem Logos, a to ako – Vtelené Slovo – Ježiša Krista.

Ich primárne motívy sú preto teologické a nie kultúrno-spoločenské. Deštrukciu jazyka kamuflujú ako jeho „dekonštrukciu“ a za svoj hlavný motív označujú snahu o „oslobodenie“ človeka. Lahko si domyslíme od čoho chcú človeka oslobodiť – od Boha a kresťanstva, ktoré správne rozpoznávajú ako garanta Bohom stanoveného poriadku.

Jacques Derrida

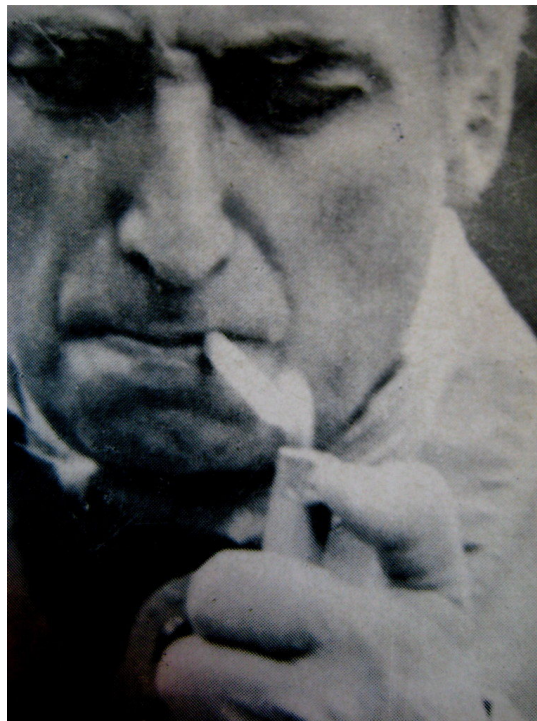
zdroj: Flickr

Jacques Derrida, jeden z najvýznačnejších predstaviteľov jazykovej dekonštrukcie otvorene hovoril o „dekonštrukcii metafyziky“, čiže takej dekonštrukcii, ktorá by zbavila jazyk jeho metafyzických aspirácií. Podľa Derridu je dekonštrukcia „*analýzou tradovaných významových útvarov*“, a to až do stavu kým „*nebudú odhalené ich skryté a potlačené predpoklady*“. To však nie je nejaký koniec dekonštrukcie, ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať. Naopak, rozvoľnenie pevných štruktúr má navodiť nikdy nekončiaci proces dekonštrukcie, ktorý by v podstate (podobne ako Trockého permanentná revolúcia) zabránil akémukoľvek pevnému kodifikovaniu významu textov a pojmov. Derrida v eseji *Štruktúra, znak a hra*

v *diskurze vied o človeku* (1993) a následne v knihe *Gramatológia* (1999) jasne hovorí, že text nemôže mať žiadny konečný a dopredu daný význam. Je to teda len neustály proces, vír postojov a pohľadov, bez akéhokoľvek nároku na stabilitu.

Derrida, a to je príznačné, útočí už od počiatkov svojho myslenia, nezastrene na Logos. Kritizuje tendenciu západného myslenia uchýľovať sa k „*logocentrizmu*“ a označuje ho, aby celú kauzu presunul do inej polohy a sprostredkoval ju ako politicky nekorektné „*rasistické*“ konanie, za „*najoriginálnejší a najmocnejší etnocentrizmus histórie*“, ktorý, dobre počúvajme: vnucuje západnému mysliu svoj vlastný rád. Podľa Derridu dejiny metafyziky pripisujú pôvod pravdy „*logu*“ a podmienku „*epistémé*“, (pojem, v Derridovi príbuznej, Foucaultovej filozofii, označujúci vopred pevne stanovený rámec myslenia, princíp usporiadania, poriadok, ktorý určuje čím sa máme zaoberať a ako sa tým zaoberať, samozrejme vnímaný v negatívnej konotácii) stanovujú ako podmienku vedeckosti vedy. Je treba dodať viac na potvrdenie ich cieľov a averzií k Rádu Stvorenstva?

Ich ciele sú známe a aj ich čiastočné úspechy, ktoré sa prejavujú predovšetkým prevzatím ich jazykovej ideológie, zjednodušenej na politicko-korektnú hatlaninu newspeaku, súčasnými ľavicovo liberálnymi vládami vo svete. Táto súčinnosť s mocnými tohto sveta a politické úspechy im však nemôžu zastrieť fiasko ich snaženia, ktoré sa prejavuje neustálym vynáraním sa pravej a pevnej štruktúry jazyka na povrch. Napriek neustálej propagandistickej masáži, sa ľudia odmietajú vzdať logiky a racionality svojich pojmov, odmietajú uznať rozumom vyše 70 pohlaví, odmietajú sa v súkromí tváriť, že muž, ktorý o sebe tvrdí, že je žena, je ženou, že imigranti sú pracovití a kultivovaní politickí utečenci, skrátka majú pevné pojmové a rozumové kritéria toho, čo je to pravda.

Roland Barthes

zdroj: Flickr

Táto neustále sa vynárajúca pevná štruktúra pojmov, jazyka a rozumu, privádza anti-metafyzických dekonštruktivistov do zúrivosti. Jeden z nich, Roland Barthes dokonca neváhal označiť, s pravou a

stereotypnou pokrokovou tuposťou, jazyk za „fašistický“. To nás môže priviesť k pochopeniu používania slova „fašistický“ u ľavicových liberálov, ako takému. Za „fašistické“ považujú všetko, čo je závislé na pevnom a nemennom Ráde skutočnosti a vzpiera sa ich „dekonštrukcii“. Keďže v ich naivných predstavách je „fašizmus“ stelesnením zlej hierarchie, používajú tento pojem nekontrolovane a bez rozumu, oháňajúc sa v zúrivosti na všetky strany, ako zúfalý beloch mucholapkou v Afrike.

Ďalší zo známych dekonštruktivistov, Slavoj Žižek, ktorá sám seba otvorene popisuje ako „radikálneho ľavičiara“, hovorí, že dekonštrukcia poznania nariaďuje dvojaký zákaz:

„Zakazuje naivný empiristický prístup (starostlivo preskúmajme látku, potom vytvorme obecnú hypotézu ...), rovnako ako globálne, ahistorické metafyzické tézy o pôvode a štruktúre univerza.“ Čiže vlastne stabilné poznanie ako také, či dokonca akékoľvek poznanie, pretože „tekuté“ poznanie nie je poznaním, ale šialenstvom.

Slavoj Žižek

zdroj: Flickr

Zničenie schopnosti človeka, danej mu Bohom, objektívne poznávať Rád stvoreného Vesmíru, je konečným cieľom dekonštrukcie jazyka a sveta. V každodennosti sa prejavuje táto tendencia aj v snahe rozvoľniť pravidlá jazykov, démonizovať a najnovšie aj penalizovať nie porušovanie, ale vyžadovanie pravidiel pri používaní jazyka. Jazyk, podobne ako pri stavbe Babylonskej veže, má byť, v zmysle nástroja na poznávanie Boha a ním stvoreného poriadku, zničený.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/derridova-dekonstrukcia-jazyka-a-tradicneho-obrazu-sveta/>